

Věřící ze zvyku.

Lidem je nápadné, že tak často poukazují na zkázu přinášející neomezenou vládu rozumu a velkou duchovní lenost, avšak je to nutné; neboť oba tyto děje jsou nerozlučně spojeny a lze je označit za východisko mnohého zla, ba dokonce za **skutečnou** Světlou nepřátelskou příčinu úpadku a pádu vyvinutých.

Světlou nepřátelskou, protože zdržuje od poznání všech událostí a pomocí Světla, poněvadž pozemsky vázaný rozum, pokud se dostane k panování, jako první vzájemně působě odřízne spojení k možnosti poznání Světla a tím je v hrubohmotné schráně vývoj očekávající duch touto schránou, která mu měla sloužit, **spoután**.

Tento děj je ve svém věčném, zákonům stvoření zcela odpovídajícím účinku tak strašlivého druhu, jaký si je člověk asi sotva schopen správně představit; neboť jinak by se musel strachem v sobě zhroutit.

Je to právě **proto** obzvlášť strašné, protože se při tom všechno **musí** vyvíjet do záhuby a nemůže vůbec jinak od té doby, kdy **dal** pozemský lidský duch ve svém vlastním rouhavém chtění vůči všemohoucí vůli Boží **svému vlastnímu vývoji falešný směr**, který formuje veškeré zlo pod tlakem samočinných zákonů tohoto stvoření, jejichž působení si člověk znemožnil poznat.

Lehkomyslně a násilně postavil výhybku v dokonale běžícím soukolí překrásného Božího díla, takže v další jízdě **jeho** vlaku osudu musí následovat vykolejení jakožto nevyhnutelné

dění.

A opět tato událost, která v první řadě zasáhne pozemské lidstvo, ohrožuje při tom současně nejvyšší měrou také jeho na tomto pochybení nezúčastněné okolí, které pod tím muselo vždy trpět a bylo zdržováno od vývoje.

Rozvažte ve vši tichosti jednou sami, co to musí znamenat, když onen nástroj, rozum, který Stvořitel milostiplně poskytl každému pozemskému lidskému duchu k nutnému **vývoji** v hrubohmotnosti jako pomoc, v rozporu se svým úkolem ještě **zavírá** duchu každou možnost spojení s povznášejícím prouděním síly Světla, **jakožto následek vašeho jednání**, místo toho, aby mu podřízeně sloužil a šířil světlé chtění ve hmotném okolí, tím je stále více zušlechtoval a utvářel v pozemský ráj, jak tomu mělo být.

Toto ve svobodném chtění z žádostivosti a domýšlivosti vynucené pochybení je **tak** neslýchané, že se taková vina líného pozemského lidského ducha každému probuzenému jeví nyní příliš velikou, než aby mohl dosáhnout ještě jednou odpuštění v lásce Všemohoucího.

Jen ztracení skrze odejmutí všech milostí ze Světla a rozklad by musel být zaslouženým údělem pozemských lidských duchů, kteří jednu celou světovou část neustále hnali s domýšlivou zarputilostí do nevyhnutelné zkázy, kdyby tato láska Všemohoucího nebyla současně spojena také s dokonalou spravedlností, protože taková je **láska Boží**, která zůstává lidským duchům věčně nepochopitelná. A Boží spravedlnost nemůže zcela vydat zkáze **něco**, pokud v tom žhnou jiskry, které to nezasluhují.

Kvůli tomuto zcela nepatrnému počtu po Světle toužících duchovních jisker bylo do této světové části blízké rozkladu ještě jednou přineseno **Slovo Páně**, aby se mohli zachránit všichni ti, kteří k tomu v sobě nesou pravé chtění a kteří se o to skutečně **namáhají** se vši silou, která jim ještě zůstala.

Avšak toto chtění musí být uzpůsobeno **jinak**, než si myslí mnozí nescetní věřící na zemi!

Proto slyšte Slovo, kterého se můžete ještě v poslední hodině přidržet jako záchranného lana. Již nikdy vám nebude opět dáno do ruky, pokud **nyní** k tomu zmeškáte tento okamžik!

Nadvláda rozumu zcela uzavírá ducha od jakékoliv možnosti jeho nutného vývoje. To samo o sobě není špatnost rozumu, nýbrž jen zcela přirozený následek. On tím jedná pouze podle **svého druhu**, protože nemůže jinak, než rozvíjet samotný **svůj druh** k rozkvětu a k nejplnější síle, pokud je jednostranně vychováván a postaven na falešné místo tím, že se mu neomezeně podrobí celé pozemské bytí!

A tento jeho druh je **pozemsky vázaný**, nebude nikdy jiný, protože on jakožto produkt pozemského těla musí také zůstat v jeho hranicích, tedy v čistě pozemsky hrubohmotných; neboť hrubohmotnost nemůže vytvořit nic duchovního.

Chyba je jediné u člověka samotného a v tom, že přenechal vládu rozumu a tím se jím také sám pozvolna zotročil, tedy připoutal k zemi. Tím došlo k úplné ztrátě jeho vlastního účelu pozemského bytí, možnosti duchovního zkoumání a duchovního zrání.

To již více prostě nechápe, protože jsou mu průplavy k tomu přiškrceny. Duch spočívá v pozemském těle jako v pytli, který je nahoře svázán rozumem. Tak nemůže duch také již nic vidět, již nic slyšet, čímž je mu tím každá cesta k němu právě tak odříznuta, jakož i cesta od něj.

To, že mohl být skrze pozemský rozum tak neprodyšně uzavřen, spočívá v tom, že spoutání probíhá ještě **před** tělesnou zralostí, tedy dříve než přijde pro dospívajícího čas, ve kterém má duch skrze tělo plně působě proniknout ven, aby přijal vedoucí spojení s okolní hmotností k zocelení svého chtění.

Touto dobou je však rozum již jednostranně příliš silně vyvinut skrze falešné školení a drží kolem ducha hrubohmotnou schránu již pevně uzavřenu, takže ten vůbec **nemůže** dojít k vývoji nebo k uplatnění!

Zkázou přinášející jednostrannost školení, které chybělo duchovní vyrovnání! **Duchu** bylo vnucováno jen strnulé dogma, které mu nemůže nic dát, nemůže ho prohrát k vlastnímu a svobodnému přesvědčení o všem tom, co souvisí s Bohem, poněvadž samotné učení postrádá to živoucí a **nestojí** ve spojení se Světlem, protože všude v těchto učeních natropil rozum pozemských lidí a jejich domýšlivost mnohou spouští.

Dosavadní vzdělávání ve vědění o Tvůrci stálo na příliš slabých nohách, nebo lépe řečeno nohách již lidmi zeslabených, než aby mohlo být schopné držet krok se stále více v jednostranném pěstování rychle sílícím rozumem.

Výuka, která byla určená pro **ducha**, tedy pro rozvinutí silné citové činnosti, zůstávala vždy strnulá a tím bez života, a

proto nemohla být také nikdy skutečně duchovně **přijata**.

Tím bylo všechno dotlačeno jen k **naučenému**, které nemohlo být žádným prožitím, čímž také to, co se převážně týkalo **ducha**, muselo být jako všechno ostatní přijato rozumem a jím pevně zadrženo, aniž by se to mohlo k duchu přiblížit!

Tím musely krůpěje živoucí vody, pokud takové přece ještě někdy tu a tam existovaly, také zmizet v písku.

Následkem toho bylo a **muselo** být, že duch neobdržel **nic** a rozum všechno! Tím bylo nakonec dosaženo **toho** stavu, že duch nemohl již nic více přijímat. To přineslo stav klidu bez vnějšího popudu beztak vždy k nečinnosti náchylného duchovního zárodku a jeho nevyhnutelný úpadek.

V nečinnosti a bez odporu slábl víc a víc, až se dnes na zemi ukazuje žalostný obraz: pozemsky vázanou rozumovou chytrostí přesycení lidé se zcela ochablým a z velké části také již skutečně spícím duchem!

U mnohých z nich spánek přešel již do spánku smrti. **To** jsou ti **mrtví**, kteří se nyní musí probudit k soudu!

Tito jsou míněni, když bylo zaslíbeno: On přijde, aby soudil živé a mrtvé! Tím jsou míněni **duchovně** živí a **duchovně** mrtví; neboť jiní nejsou, protože pozemské tělo nemůže být počítáno za živé nebo za mrtvé. Ono samo nikdy nebylo živé, nýbrž jen na nějaký čas **bylo oživené**.

Vy lidé již přece vůbec neznáte nebezpečí, ve kterém se nalézáte, a když je nyní poznat **musíte**, je pro mnohé již příliš pozdě; neboť již více nemají sílu vyburcovat se z tohoto

ochabnutí, které způsobilo tak strašné pohromy.

Proto se musím při každém lidském zlu stále znovu vracet k jeho skutečné příčině: nadvládě rozumu a s tím spojené duchovní lenosti, která nastala jako bezprostřední následek.

Také největší část dnešních věřících náleží v **první řadě** k duchovně líným, kteří jsou těmi vlažnými, již mají být v soudu vyvrženi!

Kdybyste někdy chtěli s trochou chtění **správně** prozkoumat dnešní stav a pak z toho vyvodit odpovídající závěry, tak byste museli jasně vidět a bez jakýchkoliv pochybností byste si o tom mohli vytvořit správný úsudek. Musíte při tom jen důsledně myslet, nic víc.

Pohled'te kolem sebe, jak lidé dnes přijímají pro ně nutné **rozšíření vědění o stvoření!** Již pouze z toho můžete vyvodit dostatek závěrů o jejich skutečném stavu.

Jestliže dnes bude dána zpráva o Synu Člověka, Imanueli, jako nutnost pro pokrok **duchovního** vědění, protože čas k tomu pro lidi je nyní zde, tak uslyšíte všechno možné jako důvody odmítnutí nového zjevení ze Světla!

Nechci je uvádět všechny; neboť je jich v široce rozvětvených družích příliš mnoho a neměly by vůbec žádného konce, avšak **ve skutečném smyslu** jsou **všechny stejné**, protože mají jen **jeden** původ: Duchovní lenost!

Vezměme jen jeden z nich; neboť tak mnohý zdánlivě jen dobro chtějící církevní věřící mezi křesťany říká:

„Slovo Poselství je samo o sobě v mnoha věcech správné, avšak neříká mi nic nového!“

Kdo takto hovoří, ten to **dosavadní**, o čemž se domnívá, že to má již naučené ze své školy nebo církve, navzdory své opačné klamně představě **nechápe** ani nezná; neboť jinak by musel vědět, že v Poselství je velmi mnoho **zcela nového**, co se samozřejmě poselství, které přinesl Ježíš, **nestaví na odpor**, protože obojí pochází ze **stejného** pramene, z živoucí **Pravdy**!

Nové není vždy souznačné s **popřením** dosavadního, nýbrž se to může také ve starém zachvívat a **pokračovat ve výstavbě** tak, jak se původní poselství Ježíše spojuje s tím mým!

Avšak právě proto, že nyní mé Poselství stojí **zcela** v souladu s **opravdovými** slovy **Ježíše**, má tak mnoho lidí při čtení dojem, že v něm není nic nového! Avšak jen proto, že poselství Ježíše a to moje jsou ve skutečnosti **jedno**!

Z tohoto důvodu zachvívají se také ve všem **jednotně**, až na to, co lidé ve svém chtění být chytřejší k slovům, která Ježíš přinesl, připsali, což je zpravidla falešné. S tímto připsaným nebo **jinak** podaným nemohou má slova přirozeně souhlasit. Avšak se slovy Ježíše souhlasí bezpodmínečně!

A toto cítění stejného zachvívání z téhož původu, které **duch** poznává bez vědomí rozumu, dává lidem bez uvažování se domnívat, že v tom nebylo dáno nic nového.

Taková je jedna část lidí. Ostatní však přijímají to nové jako dříve již poskytnuté a samozřejmé, protože to staré, které se domnívají mít, neznají správně, a proto vůbec neví, co je to nové,

které je pro ně v mém Poselství.

Avšak v mém Poselství není žádná přednáška, která by nepřinášela pro lidského ducha něco skutečně zcela nového, čehož **doposud ještě neznal!**

Mnozí lidé tedy neznají ani to, co se domnívají mít, ani to, co jim já přináším! Jsou také příliš líní, aby vůbec něco z toho do sebe **skutečně** přijali.

Avšak pro všechny **ty**, jejichž duch je schopen alespoň vnímat **jednotné** zachvívání obou poselství, by měla být přece právě tato okolnost důkazem, že obě poselství pochází z **jednoho** pramene, ba dokonce neklamným důkazem, že také já bezprostředně čerpám z Pravdy.

Avšak toho si tito líní nebudou vědomi. Oni o tom prostě žvaní a dávají se tím odkrýt, aby je každý musel ihned jasně poznat jako líné duchem.

Ostatní věřící se opět vzpírají rozšířit své vědění v domněnce nebo strachu, že by tím mohli učinit něco falešného! Avšak strach je to také jen v málo případech, nýbrž jen **domýšlivost**, která je zakořeněná v hlouposti a jen na takové půdě vůbec schopná prospívat; neboť domýšlivost je sama o sobě již hloupostí a obě od sebe nelze oddělit.

Avšak zde je míněna hloupost v **duchovním** vztahu, ne pozemském, protože právě takoví lidé, kteří jsou pozemsky rozumově považováni za obzvlášť silné a chytré, jsou ve většině případů duchovně slabí a jako lidé ve stvoření nemají před Bohem žádnou hodnotu; neboť pro své vlastní bytí selhali a nejsou ve

stavu se svým rozumovým věděním vytvořit nějaké hodnoty pro věčnost nebo k tomu rozum využít.

Dejme však zde všechno stranou a vezměme jen věřící mezi **křesťany**, kde přece tak jako tak není mnoho těch, které by bylo možné považovat za skutečně věřící; neboť největší část z nich jsou jen vnitřně prázdní křesťané podle jména, nic víc.

Tito říkají v určitém smyslu totéž jako ti prvně uvedení, nebo vysvětlují s určitým teatrálním výrazem, který má být poníženou plachostí, jakou se alespoň sami snaží předstírat:

„My máme našeho Ježíše, našeho Spasitele, od kterého neupustíme, a nic víc také nepotřebujeme!“

Takový je přibližně smysl všech jejich slov, i když také slova samotná mohou znít odlišně podle hovořících osob.

Tyto pravé kopie Ježíšem již tak ostře a často káraných farizejů nejsou ve skutečnosti ničím jiným než jen duchovními lenochy, k tomu ještě notně **samolíbými**. Již mnohdy tak odporný způsob vyjadřování označuje je příliš zřetelně.

Pokud se do lidí takového druhu pohroužíte, tak budete poznávat, že v sobě nenesou snad opravdové přesvědčení, nýbrž jen prostý, prázdný **zvyk** již od mládí! Ve své lenosti nechtějí být již více rušeni; neboť by jim to mohlo způsobit duchovní neklid, pokud by se tím důkladně zabývali. Snaží se tomu pečlivě vyhnout, aniž by si byli vědomi, že tím hřeší proti důležitému Božímu zákonu duchovního pohybu, který jim poskytuje udržování jejich duše, jakož i těla, v jehož působení při uposlechnutí spočívá pouze vzestup a možnost zrání ke

zdokonalení!

Právě to, co pokládají za veliké a co se snaží s hrdostí vystavovat na odiv, aby tím aspoň sami sobě předstírali oporu, kterou v sobě vůbec nenesou, to se jim stane osudným a zkázou!

Pokud by uposlechli zákona a jen jednou se trochu **duchovně** pohnuli, tak by museli velmi rychle poznat, že jejich dosavadní víra nebyla vůbec taková, nýbrž jen něčím **naučeným**, což se stalo vítaným zvykem, protože to kromě několika formalit od nich nic nežádalo a **tím** pro ně platilo za příjemné a **opravdové**.

Neklidu by se však nesměli vyhýbat, nýbrž by za něj museli **děkovat**; neboť ten je nejlepším znamením probuzení jejich ducha, kterému samozřejmě nejprve neklid předchází, dříve než může povstat jistota skutečného, svobodného přesvědčení, která rozvine svou sílu jen ve vážném a horlivém zkoumání a s tím úzce spojeném skutečném **prožití** v duchu.

Kde povstane neklid, tam je tím podán nezvratný důkaz, že duch **spal** a chce přijít k probuzení; kde však následuje odmítnutí s pyšným odkazem na osobní právo na Ježíše, tam ukazuje se jen to, že tento lidský duch již propadl do agónie, která vede k smrtícímu spánku.

To dále dokazuje, že právě **tito** duchové by také za Ježíšova pozemského času jeho i jeho Slovo stroze odmítli se stejně prázdnotou povýšeností ve stejném lpění na doposud již naučeném, pokud by jim to bylo nabízeno jako nové zjevení v tehdy nutném obratu k volbě a vlastnímu rozhodnutí!

Drželi by se z téhož pouze pohodlného důvodu toho

starého, které musí přenechat půdu **pokroku**, pokud nemá nastat stav klidu.

Jsou to odmítači **všeho** nového, protože nejsou schopni nebo se necítí dosti silní opravdově a bez předsudků to, co je pronikavé, zkoumat, nebo protože jsou k tomu vlastně již příliš líní a raději se snaží pevně se přidržet dosavadních zvyků.

S jistotou lze přijmout, že by zcela rozhodně Ježíše odmítli, pokud by nebyli **nuceni** již od dětství se mu učit!

Jiné to není ani s těmi, kteří se všechno nové snaží odmítat s poukazem na proroctví o objevení se falešných proroků! Také v tom nespočívá nic jiného než opět jen **duchovní lenost**, neboť v těchto proroctvích, na která se odvolávají, je přece současně také dostatečně zřetelně řečeno, že ten **pravý**, ten **zaslíbený**, **přijde** právě **v té době**, kdy se objeví falešní proroci!

Jak ho pak hodlají poznat, když všechno ze své pohodlnosti s tímto poukazem prostě povrchně odbývají! Žádný člověk si tuto základní otázku ještě nepoložil! Všichni **ví** o jeho příchodu a také tvrdí, že tomu věří, avšak ještě o tom nepřemýšleli, protože se vůbec nechtějí snažit, nebo přesně nevědí, že právě toto je bod, kterému se oni všichni snaží tiše vyhnout ... z duchovní lenosti. Oni čekají, čekají, **až přejde čas**, pak se přece nakonec uvidí, jak tomu také bylo u Ježíše!

Avšak tentokrát je tomu jinak; neboť čas **nejde** mimo váhavé a líné, nýbrž je soudí! Čekání stane se jejich soudem, odsouzením!

Oni sami musí najít důkaz **ve Slově** Pravdy, kterého lidé až

na nemnohé nechtěli u Ježíše dbát, nýbrž očekávali ještě jiné důkazy, protože posměšně požadovali: „Jsi-li Syn Boží, tak sestup z kříže, pak ti chceme uvěřit!“

Jeho Slovo Pravdy, které bylo skutečným důkazem, nemělo pro ně tehdy ještě žádnou hodnotu. Vlastní duchovní lenost každého jednotlivce, kam se podíváte, a stejně jako tehdy je tomu opět dnes, jen ještě mnohem hůř; neboť nyní je každá duchovní jiskra téměř úplně zasypána.

Věřící dneška přijímají všechno jen jako **učení** a nic z toho v sobě nezpracovali a neosvojili si! Jsou duchovně příliš slabí, než aby cítili, že jejich víra není ničím jiným než **zvykem z dětství**, který v úplné nevědomosti o sobě samých nyní nazývají svým přesvědčením.

Také hlavního nárůstu křesťanů je **dosahováno skrze nárůst mládeže**, ne skrze dospělé! A z těchto dospívajících mladých lidí, kteří byli jako křesťané pokřtěni a pak jimi zůstali, je při ostré zkoušce Světla osmdesát procent jen křesťany ze zvyku, což se dá poznat tím, že svůj život vůbec neřídí podle slov Ježíšových.

Zejména jejich chování vůči bližním velmi zřetelně ukazuje, že nejsou žádnými **skutečnými** křesťany, nýbrž jen bezobsažnými, duchovně línými křesťany podle jména!

Kdo je ještě schopen spravedlivě myslet a není duchovně zotročen, nebude se snažit popírat tuto skutečnost, která je každou hodinou stokrát ze všech stran stále znovu nově dokazována a byla již dokázána během uplynulých staletí.

Tento důkaz nepravého křesťanství spočívá přece žel

všude a příliš jasně viditelně, jakož i v církvích samotných, které jsou přímo neuvěřitelně nesnášenlivé a nevraživé ve slovech a činech vůči všem těm, kteří neslouží **jejich církvi** v čistě **pozemském** úsilí.

Zda však tito nenávidění a snad proto obávaní přesto **ve skutečnosti** slouží **Bohu**, mnohem opravdověji a živěji celým svým bytím než ostatní, to nehraje v církevních názorech a jejich jednání žádnou roli! **To žaluji já Bohu!** Neboť takové jednání je proti jeho přáním a příkázáním! Všem církvím mělo být přece **hlavní věcí jen** to, aby se sloužilo **Bohu**, a ne jim! Služba Bohu však vůbec nemusí jít skrze církev!

Kde však stojí v mém Poselství, že má člověk upustit od Boha nebo od Syna Božího Ježíše! Naopak, já vedu svými slovy přece přímo k Bohu a k Ježíši! Avšak **živějším způsobem**, než to bylo doposud známo, odpovídaje Pravdě, a ne jak si to lidé okleštili ve svém sklonu k duchovní pohodlnosti.

Poukazuji na to, že Bůh chce ve stvoření mít živoucí a své **vlastní** odpovědnosti vědomé duchy! Tedy lidi takové, jací spočívají v zákonech stvoření! Že každý sám a plně musí odpovídat za to, co myslí, mluví a koná, a že to nemohlo být z lidstva smazáno tehdejší vraždou na Synu Božím.

Ježíš byl přece zavražděn jen **proto**, že byl se svými stejnými požadavky **také** nepříjemně pocítován a jevil se jako nebezpečný **kněží**, kteří učili jinak, mnohem pohodlněji, aby tím měli jen **pozemsky** stále větší příliv lidí, což mělo s sebou přinášet a udržovat současně vzestup jejich pozemské moci skrze stoupající pozemský **vliv**.

Toho se vzdát nechtěli. Lidé pohodlnosti a kněží vlivu, své moci. Kněží vůbec nechtěli být **učiteli** a **pomocníky**, nýbrž jen vládnoucími!

Jako opravdoví pomocníci by museli lidi vychovávat k **vnitřní samostatnosti**, důstojnosti ducha a duchovní velikosti, aby se tito lidé ze svobodného přesvědčení postavili do vůle Boží a v radosti se podle ní chovali.

Kněží činili opak a **poutali** ducha, aby jim zůstal povolný pro jejich pozemské účely.

Bůh však žádá od lidí duchovní zdokonalení ve svých zákonech stvoření! Trvalý rozvoj v rozšíření vědění o stvoření, aby v něm správně stáli a působili a nebyli překážkou v zachvívání kruhů pohybu!

Kdo se však nyní nechce snažit **dále** a snaží se setrvat **na tom**, co se domnívá vědět, a proto odmítá nové zjevení z Boha nebo se k němu staví nepřátelsky, ten zůstane zpět a bude odmrštěn ve světovém soudu, protože ten strhne dolů každou překážku, aby ve stvoření konečně dal povstat jasu, který **podpoří** pokračující vývoj v budoucnosti, který spočívá ve vůli Boží pro Jeho stvoření.

Ježíš byl tehdy **také** novým zjevením a další přinesl ve svém Slově. Pro tehdejší dobu to bylo **všechno** nové, jako dnes mé Poselství o Imanueli. Tehdy to byl právě tak nutný pokrok jako dnes, avšak nemělo se u toho zůstat věčně stát. Já také neruším nic ze starého, nýbrž přináším k tomu jen nové.

Skrze mé Poselství se také nemá nikdo vzdávat Ježíše

jakožto Syna Božího, nýbrž ten má být teprve správně poznán **jako takový**, ne však jako sluha a otrok zkaženého lidstva, aby nesl nebo vyplatil jeho břemeno viny, aby to lidstvo mělo pohodlnější!

A právě ti, kteří Ježíše **skutečně** přijali jako Syna Božího, **nemohou** vůbec jinak, než mé Poselství a s ním spojené nové zjevení z Boží milosti jen s **radostným díkem** přivítat! Nebude jim také zatěžko správně pochopit všechno to, co říkám, a osvojit si to.

Kdo to nečiní nebo to nedovede, ten také poselství a skutečné bytí Syna Božího Ježíše nepoznal, nýbrž si sám vystavěl jen něco cizího, falešného, z **vlastního** mínění a domýšlivosti a ... v neposlední řadě ... v lenosti svého pohodlného ducha, který se děsí Bohem požadovaného pohybu!

Smyslem a účelem poselství ze Světla, přineseného skrze mne ve splnění všesvaté vůle Boha, je nutné rozšíření vědění pro **to** lidstvo, které chce nyní přestát zákonům stvoření odpovídající požadovanou změnu, aby mohlo a smělo spolupůsobit v nové **Bohem chtěné** tisícileté říši míru, kterou všemohoucnost Boží nyní zřídí!

Zde neplatí žádné výmluvy duchovně líných, žádné fráze ješitného farizejství a také zálučné pomluvy a útoky po vlastní moci hladovějících lidí musí před svatou spravedlností trojjediného Boha ustoupit a rozplynout se jako plevy; neboť není nic většího a mocnějšího než Bůh, Pán, a to, co z Jeho vůle přichází!

Pozemský lidský duch musí nyní **oživnout** a zesílit ve vůli Boží, které smí buď pobýváním v tomto stvoření sloužit, nebo

musí zahynout!

Čas je zde! Žádní zotročení duchové nebudou již více Bohem trpěni! A svévole člověka bude zlomena, pokud se nebude ochoten vřadit do Božích prazákonů, které On vložil do stvoření.

Avšak k nim patří také zákon trvalého pohybu, který požaduje plynulý pokrok ve vývoji. S tím zůstává spojeno rozšíření vědění!

Vědění o stvoření, duchovní vědění je vlastním obsahem veškerého života!

Proto vám bylo dáno nové zjevení. Odmítnete-li je v lenosti svého ducha a chcete-li jej nechat dál klidně spát jako doposud, tak probudí se v soudu, aby pak v rozkladu zahynul.

A běda všem těm, kteří chtějí ducha člověka ještě udržovat spoutaného! Ti utrpí desateronásobnou škodu a **musí** v posledním okamžiku zcela zděšeni poznat, co na sebe naložili, aby se pak pod touto tíží zhroutili a zřítily se do strašlivých hlubin!

Tento den je zde! Temno musí pominout! Nádherné Světlo Boží rozbije nyní všechno falešné a vypálí líné v tomto stvoření, aby mohlo vést své dráhy jen ve světle a radosti, k požehnání všech tvorů, jakožto jásavou modlitbu díků za všechny milosti svého Stvořitele, ke cti Boha, Jediného, Všemohoucího!

AMEN.